

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.374 van 29 januari 1998
in de zaak A. 41.408/VII-9175.**

In zake : de n.v. TAVEIRNE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. BRONDEL,
kantoor houdende te BRUGGE,
Ter Pannestraat 1

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten C. BEVERNAGE en P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. TAVEIRNE op 18 oktober 1989 heeft ingediend om de
nietigverklaring te vorderen van het besluit van
21 augustus 1989 van de Gemeenschapsminister van Leef-
milieu, Natuurbehoud en Landinrichting, waarbij in
beroep het besluit van 21 april 1988 waarmee de besten-
dige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen
haar de vergunning weigerde om te Beernem een varkens-
fokkerij uit te breiden, wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. BAERT;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 1995
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 november 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. BRONDEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen samengevat worden :

1.1. In 1984 koopt de verzoekende partij de hofstede met stallingen, gelegen te Beernem, Legeweg 20.

1.2. Op 7 juni 1984 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen aan de verzoekende partij een exploitatievergunning voor tien jaar om aan de Legeweg te Beernem "een varkensfokkerij ($\pm$ 1.700 dieren) met twee ondergrondse mazouthouders van elk 5.000 liter" te exploiteren. In de bij de vergunning gevoegde bijlage met exploitatievoorwaarden voor de varkensstallen wordt gesteld dat maximum "5 x 350 = 1750 mestvarkens" gehouden mogen worden.

1.3. Op 17 februari 1987 wordt aan de verzoekende partij een bouwvergunning voor de bouw van negen bijkomende varkensstallen verleend.

In dat besluit wordt onder meer overwogen :

"dat de aanvraag strekt tot het bouwen van 9 nieuwe varkensstallen bij een bestaande varkenskwekerij; dat het college van burgemeester en schepenen de bouwvergunning heeft geweigerd omdat het volume van de oorspronkelijke bedrijfsgebouwen, welke inmiddels werden afgebroken, reeds wordt bereikt door de gebouwen vergund op 5 april 1984, omdat het industrieel karakter, dat het bedrijf verkrijgt door deze uitbreiding, storend werkt op de omgeving en het milieu en omdat het terrein gelegen is in het agrarisch landschappelijk waardevol gebied;

Overwegende dat het perceel volgens het gewestplan Brugge-Oostkust, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977, gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat luidens de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen deze gebieden bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin doch waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen, dat het bouwen van mestvarkensstallen niet strijdig is met de planologische voorzieningen van het gewestplan die op het betrokken gebied van toepassing zijn;

Overwegende dat het ontwerp de oprichting voorziet van 9 afzonderlijke stallen die worden ingeplant achter de reeds bestaande vijf varkensstallen; dat de bouwwerken zullen uitgevoerd worden in de klassieke bouwmaterialen, waarbij per stal een bebouwde oppervlakte van 422,24 m² ontstaat; dat het terrein gelegen is in een vrij gaaf agrarisch gebied en dat over de aanvraag door de dienst Landinrichting op 9 januari 1986 een gunstig advies werd uitgebracht voor zover wordt begonnen met stal 6, vervolgens stal 7 enz..., dat de stallen 12, 13 en 14 slechts in laatste instantie worden opgericht en dat het gebouwencomplex dient omgeven te worden door een streekeigen groenscherm, bestaande uit hoog- en laagstammige beplantingen welke het geheel tot een in het landschap aanvaardbaar element omvormt; dat juist omwille van de reeds bestaande bedrijfsgebouwen, de afwezigheid van een geconcentreerde residentiële bebouwing of woonkern in de wijde omgeving en een strak geordende opstellingswijze der bouwwerken het projekt voldoet aan de normen inzake een verantwoorde stedenbouwkundige ordening van dit gebied; dat mits de aanplanting van het bovenvermelde groenscherm en de door het bestuur voor Landinrichting geadviseerde

bouwvolgorde wordt gevolgd, het beroep om deze redenen kan worden ingewilligd".

1.4. De verzoekende partij vraagt ook een exploitatievergunning voor de uitbreiding van de varkensfokkerij met 3600 mestvarkens in zes stallingen (elk 600 dieren) en 300 zeugen in drie stallen (elk 100 zeugen).

1.5. De bestendige deputatie weigert op 21 april 1988 de vergunning om, "gelet op de bestaande mestverzadigingsgraad", "de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater evenals van de bodem niet verder aan te tasten".

1.6. Tegen dit weigeringsbesluit wordt door de verzoekende partij op 19 mei 1988 beroep aangetekend bij de Vlaamse regering.

1.7. Het Bestuur Ruimtelijke Ordening verleent een gunstig advies over de aanvraag.

De Administratie Gezondheidszorg stelt op 8 december 1988 voor de vergunning te weigeren.

Het Bestuur voor Leefmilieu adviseert, op 27 juli 1989, na een onderzoek ter plaatse, het beroep ongegrond te verklaren.

1.8. Het bestreden besluit verwerpt het beroep van de verzoekende partij op grond van volgende overwegingen :

"Overwegende dat de appellant in zijn rekest volgende argumenten naar voor brengt :

- '- de aanwezigheid van een bouwvergunning, dd. 17 februari 1987;
- voldoende grond om de mest te spreiden;
- aansluiting op een mestbank, zodra deze wordt opgericht;
- klachten van derden zijn ongegrond;
- uitbreiding tot een gesloten bedrijf';

Overwegende de ligging van de inrichting in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied van het

gewestplan Brugge-Oostkust-Torhout, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 7 april 1977, dat hierop de bepalingen van art. 11.41 en 15.4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen van toepassing zijn;

Overwegende dat voor varkenshouderijen, ongeacht de technische opvatting van de stal en de vooropstelling van exploitatievoorwaarden, het een vereiste is dat een voldoende ruimtelijke scheiding tussen deze bedrijven en de bewoonde omgeving bestaat opdat overdreven geurhinder voor deze laatste kan vermeden worden; dat in casu de inrichting op 100 m. tot enkele hoeven, op 300 m. tot enkele verspreide burgerwoningen en op 500 m. tot de feitelijke woonkern van Beernem gelegen is; dat de afstand van 300 m. tot deze burgerwoningen te gering is om overdreven geurhinder voor die bewoonde omgeving te voorkomen; dat alleen om die reden reeds het beroepen besluit dient bevestigd";

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar eerste middel de "afwezigheid van motivering, minstens gebrekkige motivering" aanvoert; dat zij stelt dat zij zich in het beroepschrift tegen het besluit dd. 21 april 1988 beriep op :

- "- Haar oplossing om de drijfmest van haar bedrijf af te voeren naar streken zonder mestverzadigingsgraad;
- De structuur van haar inplanting en gebouwen, die elk ongemak verhinderen;
- Haar bereidheid in te gaan op alle nuttige of nodige schikkingen thans en in de toekomst om overlast te vermijden;
- Het niet-objektief karakter van het gevoerde commodo et incommodo-onderzoek, waarbij de belanghebbenden niet over alle nodige informatie beschikten;
- Haar zware financiële investering met de eraan gekoppelde werkgelegenheid";

dat zij vervolgt dat de bestreden beslissing "van jurisdictionele, minstens quasi-jurisdictionele aard" is en derhalve met redenen omkleed moet zijn, dat dit ook expliciet opgelegd wordt door artikel 10 van het ARAB; dat zij voorts betoogt dat de motivering volledig en duidelijk moet zijn en dus op alle geformuleerde bezwaren antwoorden, dat de verwerende partij haar

besluit slechts op één motief, de overdreven geurhinder, gesteund heeft en niet heeft geantwoord op de andere door haar aangebrachte middelen en aldus de motiveringsplicht heeft geschonden; dat zij ten slotte nog aanvoert dat "in werkelijkheid moet nagegaan worden of, alle omstandigheden in acht genomen, de nadelen van dergelijk bedrijf de grenzen van normale hinder van buurschap al dan niet overtreffen en het al dan niet mogelijk is door het opleggen van bepaalde voorwaarden de hinder te herleiden tot normale hinder van buurschap";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het bestreden besluit niet van jurisdictionele aard is, dat de formele motiveringsplicht veeleer voortvloeit uit artikel 10 van het ARAB, dat de belangrijkste bestaansredenen van de daarin vervatte motiveringsverplichting is gelegen in de overweging dat de bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf, de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan die werd getroffen en dat het bestreden besluit derhalve niet afzonderlijk en specifiek moest antwoorden op alle door de verzoekende partij opgeworpen middelen;

2.1.3. Overwegende dat het middel ongegrond is om de volgende redenen :

2.1.3.1. De bestreden beslissing is noch van jurisdictionele, noch van quasi-jurisdictionele aard. Het betreft immers een beslissing over een vergunningsaanvraag, genomen door een administratieve overheid, in het kader van haar bestuursopdracht.

2.1.3.2. In dezen dient toepassing te worden gemaakt van artikel 10 van het ARAB luidens hetwelk een beslissing over een vergunningsaanvraag met redenen omkleed moet zijn.

Deze motiveringsverplichting houdt in dat de overheid de feitelijke gronden en de rechtsgronden waarop haar beslissing steunt, uitdrukkelijk moet bekendmaken.

Dit betekent niet dat de overheid op elk van de in het beroepschrift aangevoerde middelen of gegevens een afzonderlijk en specifiek antwoord moet geven. Het volstaat duidelijk en omstandig de redenen te vermelden die de beslissing verantwoorden en die tevens, desnoods impliciet, een antwoord geven op de aangevoerde bezwaren voor zover die betrekking hebben op de wettigheid van de exploitatievergunning of de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke aspecten van de te vergunnen exploitatie en aanduiden waarom de andersluidende adviezen niet werden gevolgd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel was dat het besluit van de bestendige deputatie tot weigering van de vergunning alleen al omwille van een onvoldoende ruimtelijke scheiding ten overstaan van de op 300 m gesitueerde verspreide burgerwoningen, bevestigd diende te worden. Zij weigert de vergunning omdat de geurhinder die varkenshouderijen veroorzaken meebrengt dat dergelijke inrichtingen op voldoende afstand van de bewoonde omgeving moet gesitueerd worden. In casu blijkt de inrichting op 100 m van enkele hoeven, op 300 m van enkele verspreide burgerwoningen en op 500 m van de feitelijke woonkern van Beernem gelegen te zijn. Zij gaat daarmee in op de negatieve adviezen van enerzijds de administratie voor Gezondheidszorg van 8 december 1988 en van anderzijds het bestuur voor Leefmilieu van 27 juli 1989, die in de aanhef van het bestreden besluit zijn opgenomen.

In het bestreden besluit wordt bijgevolg op voldoende duidelijke wijze geantwoord op verzoeksters beroep, bijzonderlijk op haar opmerkingen inzake "de structuur van haar inplanting en gebouwen die elk ongemak verhinderen" en "haar bereidheid in te gaan op alle nuttige en nodige schikkingen thans en in de toekomst om overlast te vermijden".

De overige bezwaren geformuleerd in het beroepschrift houden geen verband met het door de minister gehanteerde weigeringsmotief, zodat hij ze niet moest weerleggen of beantwoorden.

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt meteen ook dat de vergunningverlenende overheid het niet mogelijk achtte door het opleggen van vergunningsvoorwaarden de hinder te beperken tot "normale hinder van buurschap";

2.1.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord met betrekking tot dit middel voor het eerst aanvoert dat niet kan worden volstaan met een loutere verwijzing naar de adviezen, en in haar laatste memorie dat het bestreden besluit uitgaat van algemeenheden en dat uit de beslissing nergens blijkt dat de minister in concreto de technische structuur van de stallen op het vlak van de reukhinder afdoende heeft beoordeeld;

2.1.4.2. Overwegende dat deze argumentatie nieuwe middelen behelst die in het inleidend verzoekschrift hadden kunnen geformuleerd worden, de openbare orde niet aanbelangen en derhalve onontvankelijk zijn;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar tweede middel de schending van het "zorgvuldigheidsbeginsel" inroept, doordat de in het bestreden besluit vermelde afstanden "arbitrair en onzorgvuldig" zijn en "onjuist", hetgeen moet blijken uit een door haar neergelegd plan, en nergens uit het besluit blijkt

dat er "preciese metingen" werden verricht of "objectieve gegevens werden geraadpleegd";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betwist dat de in de bestreden beslissing vermelde afstanden arbitrair of onzorgvuldig zouden zijn en verwijst naar een copie van het gewestplan waarop de geïmagineerde inplantingen van burgerwoningen duidelijk omlind zijn en tevens verwijst naar de gelijkkluidende vaststellingen gedaan door de administratie voor Gezondheidszorg en het hoofdbestuur voor Leefmilieu;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift en de bijlagen daarvan geen gegevens aanreikt waaruit blijkt dat de in het bestreden besluit vermelde afstanden niet correct zouden zijn; dat zij zich in haar laatste memorie weliswaar beroept op een "studie" van een landmeter-expert; dat die evenwel gedagtekend is op 9 oktober 1995; dat zij dergelijke "studie" had moeten laten uitvoeren voorafgaandelijk aan het indienen van het inleidend verzoekschrift en niet op het einde van de schriftelijke procedure; dat die "studie" overigens de elementen waarop het bestreden besluit is gesteund niet tegenspreekt, maar ze integendeel bevestigt; dat het middel bijgevolg niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat ook het derde middel is afgeleid uit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat dit als volgt wordt verwoord :

"Doordat de Heer Minister als ultieme reden voor het weigeren van de exploitatievergunning zich steunt op geurhinder voor de beweerdte omwonenden op 300 m afstand van het bedrijf;

Dat hij zich hiertoe beroept op een advies van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (van 18 november 1988 en 27 juni 1989);

Dat hij zich tevens beroept op het advies van het College van Burgemeester en Schepenen van Beernem dd. 16 juli 1987;

Dat hij geen rekening houdt met de bouwvergunning toegekend bij beslissing van de Heer Minister dd. 17 februari 1987;

Dat deze laatste beslissing evenzeer zich beroept op een advies van dezelfde Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu;

Dat deze laatste beslissing minstens impliciet de milieubezwaren van het College van Burgemeester en Schepenen van Beernem, zoals gesteld in hun beslissingen dd. 7 maart 1985 en 12 juni 1986 inzake de bouwvergunningen, weerlegt;

Terwijl, inzake onmiskenbaar een verband tussen beide vergunningen, namelijk de vergunning inzake de stedenbouwwet en de vergunning, inzake de reglementering op hinderlijke bedrijven, bestaat; (...);

Dat het verlenen van de bouwvergunning voor varkensstallen, dewelke door hun bouwwijze en structuur voor geen ander doel kunnen aangewend worden dan voor het houden van varkens, noodzakelijkerwijze impliceert dat de bevoegde overheid, bovendien in achtnemende dat het dezelfde Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu is, die terzake bevoegd is, zich akkoord verklaart met het exploiteren van die vergunde varkensstallen;

Dat de Overheid aldus in hoofde van verzoekster verwachtingen geschapen heeft die terecht wezen op een probleemloze afhandeling van het dossier van de exploitatievergunning;

Dat de motieven, waarop het College van Burgemeester en Schepenen van Beernem en de Bestendige Deputatie West-Vlaanderen (zie stukken 2, 4 en 5) zich steunden inzake de aanvraag bouwvergunning van milieu-aard waren en bovendien uitdrukkelijk naar de milieu-aspekten verwijzen;

Dat deze voormelde beslissingen, minstens impliciet, niet werden aanvaard op dit punt, waar de Heer Minister in zijn beslissing dd. 17 februari 1987, inzake de bouwvergunning (zie stuk 6) overweegt dat het beroep van verzoekster diende ingewilligd te worden onder andere wegens de afwezigheid van een gekoncentreerde residentiële bebouwing of woonkern in de wijde omgeving;

Dat inzake de exploitatievergunning de Overheid daarop nu niet kan terugkomen;

Dat de criteria voor de toekenning van een bouwvergunning precies onder andere inhouden dat de opstelling en de bouwstructuur en bouwinrichting zo is opgevat dat dit geen last kan bezorgen aan omwonenden, zoals overdreven reukhinder;

Dat verzoekster door dit alles in haar verwachtingen, door het bestuur verwekt, is gefrustreerd;

Dat dit een inbreuk is op de zorgvuldigheidsplicht";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij onder meer antwoordt :

"Verzoekster verliest daarbij uit het oog dat, ... de wetgeving op de stedenbouw en de reglementering van de hinderlijke bedrijven verschillende gebieden bestrijken en verschillende oogmerken nastreven. Hieruit vloeit voort dat de bouwvergunning en de exploitatievergunning duidelijk van elkaar moeten worden onderscheiden. Het verlenen van de ene vergunning verleent geen recht op het bekomen van de andere (...).

Het besluit van 17 februari 1987 waarbij de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening aan de verzoekende partij een voorwaardelijke bouwvergunning verleent, gaat enkel uit van normen inzake een verantwoorde stedenbouwkundige ordening van het betrokken gebied, wat op zichzelf evenwel onvoldoende is om aanspraak te kunnen maken op een vergunning in het kader van de wetgeving op de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven.

De voorwaarden waaraan dit besluit de toekenning van de bouwvergunning verbindt, houden uitsluitend met die stedenbouwkundige overwegingen verband. Aldus wordt de voorwaarde dat het totale gebouwencomplex moet worden omgeven door 'een streekeigen groenscherm, bestaande uit hoog- en laagstammige beplantingen', ingegeven door de overweging dat zulk groenscherm 'het geheel tot een in het landschap aanvaardbaar element omvormt'.

De verzoekende partij kan zich in die omstandigheden niet beroepen op een schending van de zorgvuldigheidsverplichting, noch kan zij inroepen dat zij in haar rechtmatig vertrouwen werd beschaamd.

De verwerende partij ziet, wat dit laatste betreft, trouwens niet goed in hoe ten deze sprake kan zijn van vertrouwen dat bij verzoekster zou zijn opgewekt door de verwerende partij. De voorwaarden hiertoe zijn immers geenszins voorhanden, te weten : een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen (...)"

2.3.3. Overwegende dat de verwerende partij op goede gronden argumenteert dat het verlenen van een bouwvergunning niet impliceert dat ook een exploitatievergunning moet worden afgegeven; dat het oordeel dat een bouwvergunning voor de betrokken varkensstallen kan worden verleend, mits het aanleggen

van een groenscherm, wegens "de afwezigheid van een geconcentreerde residentiële bebouwing of woonkern in de wijde omgeving", geenszins strijdt met het weigeren van de exploitatievergunning wegens de overdreven geurhinder voor de dichtstbijgelegen burgerwoningen; dat de ene beslissing immers vooral oog heeft voor de ruimtelijke aspecten van de zaak en de andere voor de ongemakken die de omwonenden van de exploitatie van de betrokken varkensstallen zullen ondervinden; dat met het bestreden besluit de verwerende partij dus niet terugkomt op een vorige beslissing; dat het middel dan ook ongegrond is;

2.4.1. Overwegende dat het vierde middel voorhoudt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden doordat de verwerende partij weigert een exploitatievergunning af te leveren voor "bouw-vergunde" varkensstallen,

"terwijl verzoekster er mocht op vertrouwen dat het bestuur in redelijkheid geen zo'n specifieke bouwvergunning (namelijk uitsluitend als varkensstallen bruikbare lage bedrijfsgebouwen met roosters en mestputten) zou afleveren zonder tevens een exploitatievergunning af te leveren;

doordat de Heer Minister een reukhinder aanneemt als hinderlijk voor omwonenden vanaf een afstand van 300 m.,

terwijl de inachtnaam van een afstand van minstens 300 m voor een op dit punt technisch geavanceerd bedrijf, wat reukhinder betreft, onredelijk voorkomt";

2.4.2. Overwegende dat uit het hierboven onder punt 2.3.3 gestelde volgt dat de verzoekende partij er niet mocht op vertrouwen na de bouwvergunning ook een exploitatievergunning te zullen bekomen; dat de weigering van een exploitatievergunning voor 5.650 varkens wegens de daarmee gepaard gaande geurhinder voor omwonenden wonend op 300 meter van het bedrijf niet als kennelijk onredelijk kan beschouwd

worden, ook al zou het gaan om een "op dit punt technisch geavanceerd bedrijf"; dat hieronder bovendien zal blijken dat de verzoekende partij die geavanceerdheid niet heeft ingeroepen en geargumenteed tijdens de procedure voorafgaand aan de beslissing over de vergunningsaanvraag, doch slechts a posteriori, zodat de verwerende partij daarmee geen rekening kon of moest houden; dat het middel bijgevolg ongegrond is;

2.5.1. Overwegende dat in het vijfde middel "dwaling omtrent de feiten" wordt aangevoerd met betrekking tot het motief betreffende de geurhinder; dat de verzoekende partij in dit verband stelt :

"Terwijl de technische opvatting van de stal een absolute garantie biedt, zoals onder andere vereist voor de toekenning van een bouwvergunning, voor geen of een uiterst minimale geurhinder (zie stuk 26 : Schrijven van architectenbureau Luc FELIX dd. 17.10.1989, ontwerper van het plan der stallingen);

Dat uit stuk 26 blijkt dat de gierputten integraal geconcentreerd zitten onder de stallen, zodat nooit gier aan de oppervlakte kan komen en aldus door zon en andere weersomstandigheden reukhinder kan ontstaan;

Dat volgens zelfde schrijven van de architect blijkt dat een drievoudige aanplanting heeft plaatsgegrepen (hoogstammig, laagstammig en heesters), waardoor er een dicht groenscherm is aangebracht, welke een maximale bescherming biedt;

Dat er verder uit dit attest blijkt dat zelfs tussen de hokken onderling een groenscherm is geplant, wat evenzeer de gebeurlijke niet bewezen reukhinder uitermate beperkt;

Dat voorts blijkt uit het attest dat de hokken voorzien zijn van automatische verluchting (ramen en nok) om te beletten dat de wind vrij doorgang zou hebben in de hokken (bijvoorbeeld bij Westenwind sluiten de ramen aan de Westkant zich automatisch);

Dat de wind aldus geen geuren kan meeslepen uit de stallen, vermits de wind niet door de stallingen kan heenblazen;

Dat de Heer Minister ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit feit en integendeel, met miskennis van dit feit, gewag maakt van overdreven geurhinder;

Dat de Heer Minister inderdaad geen rekening hield met de hierboven vermelde speciale conceptie van de stallen;

...
Dat bovendien de woningen, waarvan in het aangevochten besluit sprake, in zuidelijke richting ten opzichte van het bedrijf van verzoekster gelegen zijn;

Dat het van algemene bekendheid is en vaststaat dat in de streek, waar het bedrijf van verzoekster gevestigd is (West-Vlaanderen), slechts 5% van de winden uit het oosten afkomstig zijn en slechts 10% uit het noorden;

Dat de wind derhalve nagenoeg steeds uit zuidwestelijke richting komt;

Dat mochten enige geuren ontsnappen - quod non -, deze dan ook minimale hinder zouden opleveren en allerminst enige beweerde 'overdreven' geurhinder, waarvan in het aangevochten besluit sprake;

Dat de motivering, die de beslissing heeft bepaald, op onjuiste gegevens steunt, waardoor sprake is van machtsoverschrijding (...)"

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij dienaangaande verwijst naar "het verslag van het onderzoek ter plaatse vanwege het Hoofdbestuur van Leefmilieu opgenomen in het advies van 27 juli 1989, waaruit blijkt dat de overheid zich wel degelijk en uitvoerig heeft vergewist van de exploitatie-technische kenmerken van de varkensstallen, van de preciese ligging van die stallen, evenals van de milieubelasting afkomstig van de exploitatie";

2.5.3. Overwegende dat in het door de verwerende partij bedoelde verslag over een onderzoek ter plaatse van het bestuur voor leefmilieu, de relevante exploitatie-technische kenmerken van de stallen onder meer als volgt worden beschreven :

"Verluchting van het natuurlijke type waarbij de stallucht uittreedt via een open nok aan de bovenzijde. De luchttoevoer wordt automatisch geregeld via beweegbare luiken geplaatst in de overlangse gevels;

De verluchting is tevens zo opgevat dat de luchtstroom niet over het mengmestoppervlak wordt geleid";

dat hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de conceptie van de stallen, zoals die haar bekend was; dat die partij bijgevolg

enkel van die gegevens kon en moest uitgaan; dat de verzoekende partij niet betwist dat zij de beweerde speciale conceptie van de stallen niet in haar aanvraag heeft vermeld en uiteengezet; dat dit haar nochtans toekwam, des te meer het volgens haar gaat om een conceptie die fundamenteel van die van andere soortgelijke inrichtingen verschilt doordat ze veel minder geurhinder teweegbrengt; dat bijgevolg geen rekening kan worden gehouden met de elementen vervat in de verklaring uitgaande van de ontwerper van de stallen en daterend van na de bestreden beslissing; dat om dezelfde redenen ook geen rekening kan worden gehouden met de andere in de laatste memorie aangevoerde stukken en verklaringen die zouden moeten aantonen dat "er afdoende maatregelen werden genomen tegen reukhinder" en die overigens reeds in de memorie van wederantwoord hadden kunnen worden aangevoerd;

2.5.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie aanvoert dat bovenvermeld verslag van het bestuur leefmilieu eenzijdig, zonder bij de verzoekende partij nadere informatie in te winnen, werd opgemaakt; dat zij in dit verband gewaagt van een miskenning van de rechten van verdediging;

2.5.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij niet aangeeft in welk opzicht het opstellen, in het raam van een vergunningsprocedure, van een verslag als het bovenvermelde zonder het inwinnen van "nadere informatie" bij haar, een schending van "de rechten van verdediging" zou uitmaken; dat de Raad van State dit ook niet inziet; dat evenmin valt in te zien waarom en op grond van welke bepalingen dit verslag, zoals de verzoekende partij ook nog in haar laatste memorie stelt, expliciet in het bestreden besluit had dienen vermeld, laat staan aangehaald, te worden, of haar ter kennis gebracht; dat onder punt 2.5.4.1 bovendien is gebleken dat het feit dat het verslag betreffende de

conceptie van de stallen opgemaakt door het bestuur leefmilieu niet aan de verzoekende partij bekend was, geen rechtvaardiging kan vormen voor het niet kenbaar maken door die partij, van de speciale conceptie van de stallen aan de advies- en vergunningverlenende instanties;

2.5.4.3. Overwegende dat het middel bijgevolg niet gegrond is;

2.6.1. Overwegende dat ook het zesde middel "dwaling omtrent de feiten" inroept; dat de verzoekende partij hier aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte in haar beslissing overweegt dat er mestoverschotten zijn in de streek en dat er een reëel gevaar is voor de aantasting van de kwaliteit van de bodem en het oppervlaktewater;

2.6.2. Overwegende dat de bestreden beslissing geenszins gesteund is op overwegingen betreffende de mestafzet, doch dienaangaande enkel het advies van het bestuur leefmilieu aanhaalt; dat het middel feitelijke grondslag mist,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.